Anul al 54-lea 14 Pagini EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei 14 Pagini Nr. 207 Vineri 30 Iulie 1937

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE ÎN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 în străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

BIBLIOTECA CENTRALA a „ASOCIAŢIUNII" SIBIU

Rolul marelui proprietar

Ori de câte ori vine vorba de starea agriculturii româneşti, ne-am obicinuit să aruncăm toată vina pe ţăran: că e leneş şi îndărătnic, că nimeni nu se mai înţelege cu el; că, deci, îşi merită soarta.

Acuzaţiile se repetă şi cu prilejul secetei din vara aceasta: ţăranul va duce lipsa de porumb, temeiul hranei lui şi a familiei, pentru că n'a făcut nimic, ca să preîntâmpine neajunsurile secetei. Dimpotrivă: a arat tot la suprafaţă pământul, a semănat tot porumb în porumb, lăsând cuiburile prea dese şi cu prea multe fire, iar în toiul secetei a ieşit la prăşit, întorcând şi afânând pământul, ceeace l-a făcut să piardă şi rezervele de umezeală ce-i mai rămăsese.

Criticile sunt, din păcate, juste; ele oglindesc o totală lipsă de educaţie, de înţelegere şi de adaptare a majorităţii ţărănimii noastre la nevoile şi sistemele unei bune culturi.

Dar a luat cineva în serios sarcina de a-i face stăruitor — şi pe teren — această educaţie? A i-o spune, întâmplător, pe drum sau la horă, a i-o spune dogmatic la radio sau prin circulări ori epistole ministeriale, fie şi prin conferinţe agronomice la şcoală sau pe la şezători, înseamnă curată pierdere de vreme.

E nevoe de o acţiune continuă şi devotată, care să ţină seama de toate metehnele, de toate ereziile, de toate susceptibilităţile ţăranului nostru, o acţiune la care să se înhame mai ales factorii locali, în contact permanent şi nemijlocit cu mediul ţărănesc, cu nevoile şi cu felul de a fi al ţăranului român.

Într'un judicios articol recent, d. Const. Garoflid atribuia marelui şi mijlociului proprietar rolul acesta de îndrumători tehnici ai micului plugar.

„Ei trebue să devie — spunea d-sa — sfătuitorii sătenilor conducătorii lor agricoli".

Şi tot d-sa adăoga:

„Azi este o stare de spirit nouă la sate. Ţăranii simt nevoia primenirii cunoştinţelor lor agricole. Îşi dau bine seama că technica trebue schimbată. Ne trebue învăţători. Statul nu are destui şi nu poate avea destui. Proprietarii mari pot fi de folos în această acţiune de educaţie technică".

Aci este vorba, însă, de exercitarea unei propagande active, care să îmbrace formele unei adevărate colaborări între ţăran şi marele proprietar. Singură prezenţa culturii îngrijite a marelui proprietar în mijlocul parcelelor ţărăneşti lucrate primitiv nu este îndestulătoare. Aceasta oferă, e adevărat, un exemplu intuitiv ţăranului, dar el este un exemplu oarecum static, care n'are puterea de a desvolta dinamismul ţăranului, decât însoţit de imbolduri metodice şi stăruitoare. N'am avut şi până acum exemplul „fermelor model", cu exemplare minunate de vite şi păsări frumoase, cu câmpuri de cultură desăvârşită, dar care n'au contribuit cu o iotă la schimbarea condiţiunilor de lucru —şi de viaţă — ale satelor din jurul lor? Chiar când li se împărţiau purcei, viţei, mânji sau ouă, cu destinaţia de a servi la îmbunătăţirea rasei respective, dobânditorii — lăsaţi fără control — vindeau exemplarele căpătate de îndată ce li se oferea un câştig ispititor, aşa cum vând şi acum la cârciumar sau opresc pentru colivă, grâul selecţionat împărţit prin Camerele de agricultură şi cum vând la oraş puetii de pomi roditori ce li se împart, primăvara, de către şcolile de puericultură din regiunile respective.

Acolo, însă, unde s'a depus nţică stăruinţă, roadele n'au întârziat să apară. Citam cu alt prilej fapta frumoasă a unor proprietari din jud. Dolj, cari, secondând opera echipelor regale, nu s'au mulţumit să primească pe ţăranii din jur să le viziteze câmpurile de cultură şi toată gospodăria lor agricolă şi nici să le dea învăţăturile profesionale cuvenite, dar, la plecare, le-au dat grâu bun de sămânţă în schimbul unei cantităţi egale de grâu ţărănesc. Neîncrezători, în primul an, n'au acceptat schimbul decât foarte puţini. Al doilea an, când au văzut deosebirea între lanurile lor şi ale celor semănate cu grâu selecţionat, au venit grămadă toate satele să ia grâu din cel bun, ba oferind şi diferenţă de preţ, la nevoe, peste schimbul în natură.

Şi semne bune am avut de semnalat chiar în jurul Capitalei, unde lanurile ţărăneşti de grâu au dat anul acesta o recoltă record, atât cantitativ cât şi calitativ.

Drumul este, deci, făcut. Să stăruim pe linia lui.

RUDEANU

MÂNĂSTIREA AGAPIA

ARESTAŢI PENTRU SPIONAJ

Varşovia, 27 (Telor). — Poliţia politică din Bromberg a arestat astăzi pe doi cetăţeni polonezi de naţionalitate germană, sub învinuirea de a fi făcut spionaj în favoarea unui tsat vecin. Arestarea acestor două persoane a făcut mare senzaţie atât în cercurile polone cât şi în cercurile germane.

xoxOxox

Furtună la Constanţa

Constanţa, 27 Iulie

Astăseară, la ora 8, o puternică furtună, însoţită de ploaie, grindină şi descărcări electrice, s'a abătut asupra oraşului nostru. Ploaia a durat 20 minute.

PLOI IN JUD. DAMBOVIŢA

Târgovişte, 27 Iulie

După căldura din ultimele zile, care a ajuns la + 48° C. şi după seceta persistentă, care a primejduit recolta ovăzului şi mai ales a porumbului, astăzi a plouat în regiunea noastră, precum şi în multe regiuni ale judeţului, bântuite de secetă.

Ploaia binefăcătoare a produs o mare înviorare în inimile plugarilor, cari speră că porumburile se vor îndrepta şi în acelaş timp se vor face şi furaje pentru vite.

Starea sănătăţii M. S. Regina Maria e bună

Eri a făcut o plimbare cu automobilul până la Comarnic

Sinaia, 27 Iulie

M. S. Regina Maria, care, după cum se ştie, a fost bolnavă, se află de câteva zile în convalescenţă.

Starea Majestăţii Sale este bună şi aceasta i-a permis să facă mici plimbări prin parcul castelului Pelişor.

In câteva rânduri, M S. Regina Maria, însoţită de d. colonel Brătescu, aghiotant regal, a ieşit cu maşina în oraş.

Azi dimineaţă, Majestatea Sa a făcut o escursie la Comarnic, cu maşina, după care s'a întors la castelul Pelişor.

Impărtăşim cu bucurie această ştire cititorilor noştri, întrucât de câtva timp, opinia publică era dornică să cunoască starea sănătăţii Majestăţii Sale.

Mari stricăciuni produse de cutremur in Mexic

19 morţi şi câteva sute de răniţi

Mexico City, 27 (Radio-Central). — In legătură cu cutremurul care a bântuit alaltăeri seară mai multe regiuni din Mexic, se anunţă că stricăciunile produse de acest cutremur sunt foarte mari.

Au suferit mai mult localităţile Iglesia dela Concordia şi Orseba, unde casele au fost complet distruse.

Şi în alte localităţi s'au înregistrat pagube considerabile.

Numărul morţilor se ridică la 19, iar al răniţilor e de câteva sute.

O impresionantă crimă în Capitală

oo

D-na Maria Grădişteanu rănită grav şi jefuită de portarul imobilului în care locuia. — Prinderea criminalului

In afară de lista banală a sinuciderilor zilnice, a accidentelor de tot soiul şi a tâlhăriilor de calibru redus, cronica faptelor diverse întâmplate în Capitala a fost completată Marţi de senzaţionalul unei crime săvârşite asupra unei doamne din lumea bună bucureşteană.

Această agresiune sângeroasă trebule să pue pe gânduri pe toţi cei cari îşi încredinţează cu prea mare uşurinţă averea în paza unui necunoscut — în cazul de faţă chiar portarul imobilului — care tentat de licărirea banilor se poate transforma lesne într'un criminal fioros.

CINE ESTE VICTIMA

D-na Maria Grădişteanu, victima crimei de Marţi, locuieşte în strada Lirei nr. 11. Pensionară, în vârstă de 60 ani, d-sa are un fiu doctor la Sibiu şi o fiică aflată în prezent în vilegiatură la Carmen-Sylva.

D-na Grădişteanu, întoarsă de 5 zile dela Sibiu, unde-şi vizitase fiul, se afla singură în Capitală.

Pe strada unde locuia, sunt trei blocuri, două pe dreapta şi unul în fund, clădite anul trecut. D-sa ocupa cel de al doilea, la parter, sub care nu se afla decât locuinţa portarului care servea şi de om de serviciu.

CUM S'A SAVARŞIT CRIMA

Crima s'a săvârşit Marţi după amiază pe la ora 5 şi jumătate.

După ce în toiul arşiţei de după prânz, d-na Grădişteanu s'a odihnit puţin, în jurul orei 5, s'a sculat şi a început să se spele.

Tot atunci portarul cu ajutorul unui şperaclu a deschis uşa dela intrarea principală a apartamentului victimei, oprindu-se în vestibul. Cum în casă era semiobscuritate, criminalul a desurubat duliile siguranţelor dela tabloul electric, pentruca în caz de aprindere a lămpii să nu fie recunoscut sau incomodat de lumină.

In acel moment, deschizând uşa camerei sale care dădea în vestibul, uşă care era şi ea încuiată, d-na Grădişteanu a apărut în prag.

Portarul care o pândea din dosul uşii a năvălit asupra ei, strângând-o cu violenţă de gât. Victima căutând să se apere şi-a jupuit în luptă mâinile, luxându-şi în acelaş timp şi un deget.

După ce a doborît-o la pământ, dându-i numeroase lovituri cu pumnii în cap, criminalul a târât victima în camera de dormit, unde lângă chiuvetă i-a dat câteva noui lovituri cu o cană mare de fier smălţuită, cu atâta furie încât cana a fost complet turtită, sfărâmând în acelaş timp şi colţul lavaboului.

D-na Grădişteanu, într'un lac de sânge, a rămas zăcând pe parchet, având urechea dreaptă ruptă, ochiul drept umflat şi o plagă mare în regiunea parietală.

Criminalul, după ce a înfundat o batistă în gura victimei, s'a repezit să fure ce i-a căzut la îndemână. In grabă n'a luat decât 120 de lei ce se aflau pe masă, un toc rezervor şi o geantă de piele cu 800 de lei şi câteva bijuterii, cercei, inele, etc.

Crezând că d-na Grădişteanu a murit, portarul criminal a încuiat la loc uşa apartamentului şi s'a retras în camera sa din subsol.

Aci a băgat lucrurile furate în gura de cenuşe a coşului, s'a spălat de sângele ce-i improşcase cămaşa, a vârsat ligheanul sub pat şi rufăria murdară a ascuns-o între pat şi perete.

Apoi, cu conştiinţa împăcată ca după cine ştie ce ispravă, s'a culcat îmbrăcat în pat, având însă grije să încue uşa odăii sale pe dinăuntru pentru oirce eventualitate.

ALARMA

In acest timp, d-na Grădişteanu care a avut prezenţa de spirit să stea nemişcată, dând impresie criminalului că a murit, s'a târât cu greu plină de sânge până la uşa principală, în care a început să bată cu pumnii.

Un căpitan, chiriaş, care locuieşte la etajul III al aceluiaş imobil, a auzit bătăile disperate ale victimei.

— Ce s'a întâmplat? a întrebat ofiţerul.

— Ajutor, oameni buni, m'a omorît Ion, i-a răspuns d-na Grădişteanu de dincolo de uşe.

Imediat s'a dat alarma şi forţând-se uşa din dos victima a fost ridicată cu salvarea şi transportată la spitalul de urgenţă.

SOSIREA AUTORITAŢILOR

Autorităţile fiind înştiinţate, au sosit la locul cirmei d-nii: jude instructor Tretinescu, procuror Vicol, Gh. Stănescu, şeful siguranţei, comisar-şef Aurică Dragomirescu şi comisar I. Niculescu dela circumscripţia 17.

Cum victima a declarat din primul moment „...Ion... portarul... m'a omorît..." reprezentanţii forţei publice au început imediat să caute pe criminal.

ARESTAREA CRIMINALULUI

D. jude instructor Tretinescu, făcând investigaţii în toate încăperile imobilului a ajuns şi la odaia portarului care era încuiată.

Deşi toată lumea era încredinţată că criminalul a fugit, d. jude Tretinescu a dat ordin ca uşa să fie forţată.

Nu mică fu mirarea când în întunecimea cămăruţei zăriră un trup întins în pat. Era criminalul care dormea liniştit.

Trezit cu alaiul cuvenit, portarul a încercat la început să nege. Pus însă în faţa probelor, a cămăşii pline de sânge şi a obiectelor furate cari s'au găsit tot în camera lui, şi-a recunoscut, cu cinism, fapta bestială.

CINE E CRIMINALUL

Criminalul, portar al imobilului din str. Lirei 11, se numeşte Ion Podaru, e de fel din judeţul Brăila şi are numai 24 ani.

(Continuare în pag. 2-a)

Limba noastră

Intelectualii...

Zic unii că în lupta mea împotriva barbarilor, cari au năvălit în scrisul românesc, am „atacat" „toate categoriile sociale ştiutoare de carte", pe „toţi intelectualii": „oameni politici, profesori, literaţi, ziarişti, medici, avocaţi, preoţi, înalţi slujitori ai bisericii, înalţi slujbaşi ai statului".

Da. M'am ridicat împotriva tuturor acestora şi am nestrămutata credinţă că bine am făcut. Nu eu cel dintâi biciuesc felul pocit cum vorbesc şi scriu cei mai mulţi din pătura noastră aşa zisă cultă, „intelectualii", cari numai „ştiutori de carte" nu sunt. Am înaintaşi de seamă.

Acum vreo patruzeci şi cinci de ani, istoricul A. D. Xenopol a scris:

„Pretutindeni o împestriţare a frumoasei noastre limbi cu termeni franţuzeşti, mai mult sau mai puţin întorşi pe româneşte şi mai rău decât atâta, un soi de limbă **sui generis**, care nu-şi găseşte asemenea decât la Germani în secolul trecut (secolul al XVIII), când s'amestecau împreună fraze şi cuvinte germane cu fraze şi cuvinte franceze, formându-se un **mixtum compositum, nesuferit la auz şi revoltător pentru minte...** Este cunoscut că **propăşirea adevărată a unui popor se oglindeşte totdeauna şi în limba lui.** A noastră însă în loc de a merge înainte în desvoltarea ei proprie, **se îmbogăţeşte numai în aparenţă** alipindu-se de ea pe dinafară termine şi vorbiri străine, iar nu îmbogăţindu-se prin o creştere din lăuntru, ca arborele din seva ce pătrunde în trunchiu".

In acelaş timp Odobescu scria: „Ca să se strice grădina, trebuie să-i părăgineasca răzoarele, să-i răstoarne şirul brazdelor şi livezilor, să-i sece isvoarele, să răsădească plăpândul mărgăritarel la dogoarea soarelui şi garoafa învoaltă la umbră, să facă val-vârtej toată rânduiala şi rostul grădinii.

„Iată, vai! după a mea părere, **ce fac la noi nouăzeci şi nouă din o sută de vorbitori publici şi privaţi, răspândiţi prin straturile culte ale societăţii.**

„In ceia ce priveşte scriitorii, abia aşi schimba proporţiunea **cu vreo cinci la sută".**

Să nu uităm că Odobescu a scris aceste rânduri în vremea când şi fruntaşii vieţii noastre politice veştejeau pe cei cari **„batjocoresc limba noastră românească".**

„Ieşenilor, zicea Carp în 1901, la o întrunire publică, din capitala Moldovei, sunt acum treizeci şi cinci de ani de când am părăsit Iaşul ca să intru în viaţa politică... luam cu mine şi o fermă hotărire, de a aplica şi în politică metoda pe care o întrebuinţam în literatură; precum în literatură am fost întotdeauna de părere ca **o gândire originală nu e posibilă decât atunci când limba se desveleşte în adevăratul ei geniu,** tot asemenea... ideile politice trebue să fie, — chiar când le luăm din străinătate, — prelucrate în sensul naturei poporului la care se aplică.

„...In literatură lucrul era mai uşor şi pentru că limba e recunoscătoare şi **când simte că o mânuieşti cu drag,** că vrei să o desbari de toate elementele străine ce o denaturează, **îţi vine în ajutor,** şi **în locul străinismelor ce le înlăturăm pune la dispoziţia noastră comorile pe care le are în natura ei.** In politică era mai greu...".

Astăzi e „mai greu" şi în politică, şi în literatură. Nimeni nu se osteneşte „să desbare limba de elementele străine", nimeni nu caută „comorile pe care le are în natura ei". Toţi se întrec, care mai de care, să iasă din făgaşul limbii, să vorbească şi să scrie un **„mixtum compositum, nesuferit la auz şi revoltător pentru minte".**

Astăzi, atâţia profesori de română, „intelectuali" fără ştiinţă de carte şi lipsiţi de mândrie, nu se sfiesc să predice în şcoală, de pe catedră, că neologismele sunt „absolut necesare", fiindcă au „spiritualitate", pe când cuvintele româneşti nu au decât „savoare".

Ministerul educaţiei naţionale, îngrijorat de prea multele nesănătoase porniri ale şcolarilor, se gândeşte la mijloacele de a întoarce pe acei cari „au apucat pe căi rele" şi „să apere pe acei cari încă nu s'au abătut de la calea cea dreaptă".

D. dr. Angelescu una să ştie: nimic nu schilodeşte mintea şi sufletul unui popor ca o limbă schilodită.

T. PISANI

NOUA ARMATĂ TURCĂ

Remiterea drapelului unui regiment din garnizoana Istanbul.

O aniversare

28 Iulie 1914

de RADU D. ROSETTI

Cum trece vremea! Mai sunt câte-va zile, şi se împlinesc 23 de ani de la isbucnirea războiului mondial! Ziarele vorbesc din nou de asasinatul de la Serajevo, diplomaţii discută iar vina marelui vinovat dela Doorn.

Dar, fiindcă războiul l-a declarat Frantz Iosef, se pune în cauză şi partea de răspundere a fostului împărat al Austriei, care a trimis Serbiei ultimatumul sângeros, naşte iar întrebarea: dacă bătrânul monarh cu idei pacifiste a voit măcelul, sau evenimentele s'au petrecut peste capul lui?

Cel mai documentat articol, susţinător al ultimei teze, a fost scris în **Neues Wiener Journal**, de un fost colaborator intim al suveranului. Se spune în el cât l-a impresionat pe Frantz Iosef întâmplările din 1914, cum a încercat pe toate căile să împiedice „declanşarea" războiului, cum în cele din urmă a trebuit să se plece în faţa insistenţelor, şi cum, începând din ziua de 30 Iulie 1914, octogenarul încoronat s'a retras amărît în palatul dela Schoenbrun — de unde n'a mai eşit decât cu picioarele înainte.

Am şi eu o amintire, cu ocazia aniversării zilei de 28 Iulie, — dacă m'ar întreba cineva de ce am ţinut-o ascunsă până acum, mărturisesc că n'aş şti ce să-i răspund — şi fiind-că sunt sigur că va interesa, „îi dau drumul" cum zicea Ascanio.

Mă aflam tot aici acum vreo două-zeci şi trei de ani, la Sopra-Bolzano, de unde scriu, în faţa Dolomiţilor — numai că localităţii îi zicea Oberbozen, şi hotelului Holzner, în loc de Savoia, cum a fost botezat de italieni, — când într'o bună dimineaţă aud pe săli o hărmălaie neobicinuită.

Deschid uşa, şi 'mpreună cu ceilalţi, citesc uluit afişul din perete care anunţa că deoarece Austro-Ungaria a declarat Serbiei războiu şi cea mai mare parte a personalului hotelului e mobilizată, oaspeţii sunt rugaţi să părăsească localitatea cu primul tren!

— Nu se poate. Atâta timp cât va trăi Frantz Iosef, Austro-Ungaria nu va declara război! am liniştit pe cei din jurul meu, sentenţios ca un oracol, pe când unii îşi luau tălpăşiţa, iar alţii se codeau.

— Nu se poate! E o greşală de transmisie a telegramei, asiguram cu aceeaşi convingere pe proprietar, care-mi arăta hârtia galbenă.

Şi, pe când, acum, toţi, înfrigurati, îşi pregăteau bagajele, eu surâdeam.

Ce mă făcea oare să fiu atât de sigur, chiar şi după ce sosiseră ziarele cu confirmarea ştirii?

Rememorarea celor ce-mi povestise cu un an mai înainte văru-meu, Mitică Budişteanu, într'o seară de toamnă la Budeasa, când stelele se aprind pe cer şi târâitul greerilor îndeamnă la spovedanie:

„...Uite, aşa cum mă vezi, am jucat şi eu odată un rol şor în Statul românesc. Ştii câtă dragoste aveau regele Carol şi regina Elisabeta pentru familia noastră. Asta datorită în mare parte mătuşii noastre Zoe Bengescu, care a fost Doamnă de onoare la Palat peste un sfert de veac. Ştii că pe mine regina bătrână mă iubea ca pe copilul ei. Ii trimiteam din când în când flori, şi decâteori plecam în străinătate o anunţam, dându-mi fel de fel de comisioane.

Deastădată, o bucurasem cu un buchet minunat de trandafiri dela Rothan, şi-i aduceam la cunoştinţă — la Castelul Peleş, unde se afla atunci — că plec la Viena; mă chemase conform obiceiului şi mă rugase să-i cumpăr nişte mărunţişuri de pe Graben, — când uşa se deschise şi mă pomenii cu regele Carol.

— Am să-ţi dau şi eu un comision; ceva mai serios, îmi zice Majestatea Sa, zâmbind.

Să înmânezi din partea mea scrisoarea asta împăratului, şi să-mi aduci răspunsul cât-mai-degrabă.

Lucrurile se petreceau cu câteva săptămâni înaintea războiului nostru cu Bulgaria. Prim-ministru era tot o cimotie de-a noastră, Titu Maiorescu, având ministru de externe pe Take Ionescu, mi se pare.

— Ştii ce cuprinde scrisoarea? mă întrebă regina Elisabeta, după plecarea Suveranului. Şi fără să pregete, regina, care mâncase picioare de găină, ca ori-ce femee (reproduc tonul familiar al vărului meu), adică nu poate să ţină un secret, îmi destăinui că deşi Maiorescu şi ministrul nostru la Viena, Mavrocordat, au dat informaţii că monarhia bicefală va rămâne neutră în conflictul nostru cu Bulgaria, regele vrea să aibă alb pe negru, din partea lui Frantz Iosef, asigurarea că în momentul când vom trece Dunărea, trupele austro-ungare nu ne vor ataca.

Iată-mă, urmează, tot mucalit, vărul meu Mitică, cu „Documentul" în buzunar, bine 'nţeles mândru de încrederea ce mi se acorda, bătând la poarta Hofburgului:

— „Acasă Conaşu?"

Ofiţerul de serviciu, deşi nu întrebuinţasem expresia pe care o auzişi, s'a uitat la mine lung.

— Am o scrisoare urgentă din partea Majestăţii Sale regelui Carol I.

— Vă rog s'o lăsaţi la Mareşalat.

— Am poruncă din partea stăpânului să dau plicul în mâna împăratului, am explicat.

— Atunci, trebue să vorbiţi direct cu domnu Mareşal.

Il chema Montcecoculli, de Margutti, sau aşa ceva. M'a primit afectuos, şi după ce m'am legitimat şi mi-a cunoscut „sicritatea": nepot al primului-ministru, al fostului ministru de război, generalul Budişteanu, şi al Doamnei de onoare Zoe Bengescu (gata-gata să mai adaog: fost inginer la C. F.

(Continuare în pag. 2-a)